

Hoofdstuk 1 – We gaan op reis

“Kom op, Sam en Noor, we gaan!” roept Sam terwijl hij de laatste tas bij de deur zet. Hij kijkt even rond alsof hij controleert of ze echt alles hebben. Noor komt de gang in gerend met haar jas half open. “Waar gaan we naartoe?” vraagt ze meteen. Ze staat al te springen op haar voeten van nieuwsgierigheid. “Vandaag gaan we een stukje rijden,” zegt Sam. “Een lange autorit.” Noor trekt haar wenkbrauwen op. “Hoe lang is lang?” Sam glimlacht een beetje. “Dat merk je vanzelf.” Noor zucht heel zacht, maar ze lacht ook. Ze vindt het spannend als ze niet precies weet wat er komt.

Buiten staat de auto klaar. Het is een gewone auto, maar voor Noor voelt het alsof ze op reis gaan zoals in een film. De zon schijnt op het dak en er zijn geen haastige mensen op straat. Alles voelt een beetje rustig, alsof deze dag speciaal is zonder dat iemand het zegt. Noor opent de deur en klimt in de auto. Ze gaat meteen bij het raam zitten. Ze vindt het leuk om alles te kunnen zien. Sam zet de tas achterin en gaat achter het stuur zitten. Hij sluit zijn deur. *KLIK*. “Gordel om,” zegt hij. Noor pakt de gordel en trekt hem naar zich toe. Ze moet even zoeken voordat hij vastklikt. “Zo?” vraagt ze. “Goed zo,” zegt Sam. “Helemaal goed.”

De motor gaat aan. *Brummmm*. De auto komt langzaam in beweging. Eerst een beetje schokkerig, daarna soepeler. Noor voelt hoe ze zachtjes achterover in haar stoel zakt. Hun huis rijdt voorbij. Eerst langzaam, dan sneller. De straat wordt kleiner achter hen. De bomen langs de weg lijken even mee te kijken. “Het voelt alsof alles achterblijft,” zegt Noor terwijl ze naar buiten kijkt. Sam knikt. “Dat is omdat we vooruit gaan.” “Maar alles blijft toch gewoon staan?” vraagt Noor. “Ja,” zegt Sam. “Maar wij gaan even ergens anders naartoe.”

Ze rijden de stad uit. De wegen worden groter. Er komen meer auto's om hen heen. Sommige rijden snel voorbij, andere blijven even naast hen. Noor kijkt haar ogen uit. “Waarom rijden al die auto's hier tegelijk?” vraagt ze. “Omdat dit de snelweg is,” zegt Sam. “Iedereen rijdt hier, maar iedereen gaat ergens anders heen.” “Net als wij?” vraagt Noor. “Ja,” zegt Sam. “Net als wij.”

Een grote vrachtwagen komt naast hen rijden. Hij is hoog en lang en maakt een zacht ronkend geluid. Noor wijst. “Die is echt heel groot.” “Ja,” zegt Sam. “En hij brengt ook iets ergens naartoe.” “Wat dan?” vraagt Noor. “Dingen,” zegt Sam. “Heel veel dingen.” Noor denkt even na. Dat klinkt belangrijk.

Na een tijdje wordt het stil in de auto. Niet helemaal stil, want de motor klinkt zacht en de wielen zoemen over de weg. Maar tussen Sam en Noor in is het even rustig. Noor leunt achterover. Ze schuift een beetje in haar stoel tot ze lekker zit. Haar ogen gaan van auto naar auto, van wolken naar weg. “Sam?” zegt ze na een tijdje. “Ja?” “Wanneer zijn we er?” Sam kijkt even naar de weg. “Nog even rijden.” Noor zucht. “Altijd nog even.” Sam lacht zacht. “Zo zijn lange ritten.”

Noor kijkt weer naar buiten. Ze ziet een bord langs de weg. Daarna een brug. Daarna weer auto's die verdwijnen in de verte. “Het is eigenlijk wel leuk,” zegt ze opeens. “Wat?” vraagt Sam. “Onderweg zijn,” zegt Noor. Sam knikt langzaam. “Dat is misschien wel het mooiste

stuk van de reis.” De auto rijdt verder. De weg strekt zich uit voor hen uit, alsof hij nergens ophoudt. Noor kijkt, en kijkt, en blijft kijken.

Hoofdstuk 2 – Een stop onderweg

De auto rijdt nog steeds over de snelweg. Noor zit tegen het raam en kijkt naar alles wat voorbij komt. Soms ziet ze een andere auto, soms een bord langs de weg, soms alleen maar lucht en wolken. Na een tijdje gaapt ze een beetje. “Sam, ik moet plassen,” zegt ze ineens. Sam knikt meteen. “Dan stoppen we bij de volgende plek.” Noor kijkt weer naar buiten. Ze probeert de borden te lezen. Dan ziet ze het: een bord met een beker erop en een P. “Daar!” zegt ze. “Daar kunnen we stoppen.” Sam knikt. “Goed gezien.”

De auto gaat van de snelweg af. Het is ineens rustiger. Er zijn minder auto's en de weg is kleiner. Noor kijkt om zich heen. “Is dit nog steeds onderweg?” vraagt ze. “Ja,” zegt Sam. “Dit is een rustplek.” De auto rijdt een parkeerplaats op. Er staan andere auto's. Sommige mensen lopen in en uit. Sam parkeert de auto en zet hem uit. *Klik*. “We zijn er even,” zegt hij.

Noor stapt uit. Ze rekt zich uit. “Alles voelt anders buiten de auto,” zegt ze. “Ja,” zegt Sam. “Omdat je even stilstaat.” Ze lopen samen naar het gebouw. Noor kijkt naar de deuren, naar mensen die koffie halen, naar kinderen die ook even stoppen. Alles voelt een beetje druk en toch ook rustig tegelijk. “Ik ga even,” zegt Noor. “Goed,” zegt Sam. “Ik wacht hier.”

Noor rent naar binnen. Het is even spannend, maar ook gewoon normaal. Als ze terugkomt, staat Sam bij een tafel met twee bekers drinken. “Voor jou,” zegt hij. Noor glimlacht. “Dank je.” Ze gaan samen zitten. Het is niet hun huis en niet de auto. Het is iets ertussenin. “Is dit ook onderweg?” vraagt Noor terwijl ze een slok neemt. “Ja,” zegt Sam. “Alles wat niet thuis is, is onderweg.” Noor denkt even na. Dat klinkt een beetje grappig. Maar ook een beetje waar.

Na een tijdje lopen ze terug naar de auto. Noor klimt weer op haar plek. Ze trekt haar gordel vast. “Klaar voor verder?” vraagt Sam. Noor knikt. “Ja.” De motor start weer. *Brummmm*. En ze rijden opnieuw de snelweg op, verder de weg op die nooit helemaal stopt.

Hoofdstuk 3 – Wegwerkzaamheden

De auto rijdt weer op de snelweg. Noor zit rustig bij het raam en kijkt naar buiten. De lucht is lichtgrijs en de weg is lang en recht. “Het is hier drukker,” zegt Sam terwijl hij een beetje afremt. Noor ziet het ook. Auto’s rijden langzamer en er komen borden langs de weg met felle kleuren. “Wat betekent dat?” vraagt Noor en ze wijst naar een bord met oranje strepen. “Dat betekent wegwerkzaamheden,” zegt Sam. “Ze maken de weg beter.” Noor knikt, maar ze kijkt nog steeds nieuwsgierig.

Even later moeten ze echt langzamer rijden. Er staan pionnen langs de weg en strepen op het asfalt. Noor kijkt haar ogen uit. “Waarom zijn er allemaal mensen langs de weg?” vraagt ze. Ze ziet mannen in oranje jassen en grote machines die langzaam bewegen. “Die werken aan de weg,” zegt Sam. “Ze zorgen dat het straks fijner rijden is.” Noor kijkt hoe een grote machine stenen verplaatst. “Dat is groot,” zegt ze zacht. “Ja,” zegt Sam. “En belangrijk.”

De auto rijdt stapvoets verder. Het is bijna stil in de auto, behalve het zachte geluid van de motor en de radio op de achtergrond. Noor tikt zacht met haar vingers op haar been. “Het duurt lang,” zegt ze. “Soms duurt wachten ook een beetje,” zegt Sam. Noor kijkt naar hem. “Waarom?” “Omdat dingen beter worden als je even geduld hebt,” zegt Sam. Noor denkt daarover na. Ze vindt wachten niet leuk, maar ze vindt kijken naar alles buiten wel leuk.

Na een tijdje wordt het weer rustiger op de weg. De pionnen verdwijnen langzaam en de auto’s mogen weer harder rijden. Noor zucht een beetje opgelucht. “We mogen weer sneller,” zegt Sam. De auto versnelt zacht. Noor kijkt achterom naar de wegwerkers die kleiner worden in de verte. “Ze blijven nog even bezig,” zegt Sam. “Maar wij mogen verder.” Noor knikt. “En de weg wordt dan beter?” vraagt ze. “Ja,” zegt Sam. “Voor iedereen die hier rijdt.” Noor glimlacht een beetje. “Dan zijn we een beetje samen onderweg met iedereen,” zegt ze. “Ja,” zegt Sam. “Zo is het eigenlijk altijd op de snelweg.”

De auto rijdt verder. De pionnen zijn weg. De weg is weer open. Noor leunt achterover en kijkt weer vooruit, naar alles wat nog komt.

Hoofdstuk 4 – Mogen wij helpen?

De auto rijdt weer een stukje verder, maar Noor blijft nog naar de wegwerkers kijken. Ze ziet hoe ze stenen neerleggen en hoe een grote machine langzaam vooruit schuift. “Sam,” zegt Noor ineens, “mogen wij mee helpen?” Sam kijkt even opzij en glimlacht een beetje. “Nee, dat mag niet,” zegt hij. “Dat is werk voor de mensen die dat kunnen.”

Noor kijkt nog even door het raam. Ze ziet een man in een oranje jas zwaaien naar een collega. “Maar het lijkt wel leuk,” zegt ze zacht. Sam knikt. “Misschien wel,” zegt hij. “Maar ook heel hard werken.” Noor denkt daar even over na. Ze vindt het jammer dat ze niet mag helpen, maar ze begrijpt het ook een beetje.

De auto rijdt langzaam langs de wegwerkers. Noor blijft kijken tot ze steeds kleiner worden in de spiegel. “Ze maken de weg voor iedereen beter,” zegt Sam. “Net zoals iemand thuis soms iets repareert zodat alles weer goed werkt.” Noor knikt. “Dus zonder hen zouden we niet zo fijn kunnen rijden?” vraagt ze. “Precies,” zegt Sam.

Noor leunt achterover in haar stoel. “Dan zijn ze belangrijk,” zegt ze. “Heel belangrijk,” zegt Sam. Even is het stil in de auto. Alleen het zachte geluid van de motor en de banden op de weg. Noor kijkt weer naar voren. De weg is weer open en rustig. “Nu mogen wij weer verder,” zegt Sam. “Ja,” zegt Noor. “Zonder helpen, maar wel kijken.” Sam lacht zacht. “Kijken mag altijd.”

De auto rijdt sneller en sneller. De weg wordt weer lang en vrij. Noor kijkt vooruit en denkt nog even aan de mannen in de oranje jassen. Daarna kijkt ze weer verder, naar alles wat nog komt.